HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

כשכח נתפ על חוה. כשנתן לה עלה לאכול מן הענ נא עליה דכתיב (בראשית ג) הנחש השיאני ואכל גמוחין: גריס מהי. שלא היו על הר סיני מהיכן פסקה זוהמתן: מזלייהו הוו. בשעמדו על הר סיני נתקדשו ונטהרו ונתרפאו מכל מום ומף עוריס ופסחים שהיו נימולין בסיני ופליגא. הא למעלן פסקה זוהמתן עד סיני: מתני' שובר אדם חבית. מליחה גרוגרות בשכין או בשיף לאכול ממנה גרוגרות למין במקלקל אוס ליסור בשבת: ונלבד שלא יתכוון לעשות כלי. לנוקבה יפה בשבת נתה: אין נוקבין מגופה. הדבוקה (ג) בשה החבית לעשות נקב שלא נוטל את כולה אבל כי נקיב לה מתקן בתחת: וחכמים מתירין. למין דרך פתח לחבית בכך: ונף יקבנה מלידה. בגמרא מפרש לה: שהוא ממרת. ויש כאן מקום ממחק: נערב. מדיעה (ד): מחטאת. שמא מירא השעוה לדובקה בדופני הכלי שביב הנקב: גמ' נף שנו. לשובר החבית ומטלטל הסייף לך: שלא בדרוסות. שהגרוגרות לרוסות בעיגול ומחבכין ממנו בקורדום או בסייף ומיירי למטלטל סייף לחתוך גרוגרות אבר בית בית נמי לחבית: אבל מפורדות. שאינן מכוונות לקמן: ומינו חושש. ומ"ג דיין לאו למחבכיה קאי: רבנן היא. דאמרי לעיל מתני' ר' נחמיה דאמר אין כלי שכין ניטלין אלא לצורך ושלא לצורך: חוסנות. כלי של כפות תמרים ועומין (ה) כמין סלים ונותנים לתוכן תמרים רעים להמבשל: מסיר. שם הכסוי קשור בחבל: אבל לא מפקיע. קומר שרשרות החבל בכלי: ולא חוסך. למין כלי ניטל שלא לצורך תשמישו ושכין אינו עשוי לכך: למיכרו. למחוב פוינדור"ש בלע"ז: בכורטיא. ברומה לתוחבו בדופיני לנקוב: לעין יפה. להרחיב מוצא היין בנקב גדול מדאי נקיב ליה כדרך הנוקבין נקב עגול ויפה: שמח ודאי לעין יפה קמיכוין. שמרחיב פיה למטה ממגופתה כדקתני מתני לא רשאה. שמא פיה: לפחות מיפחת. ניטל מגופתה: למעלה. ברשם המגופה שהם הוא דשרו רבנן בללו שלוחה למיעבד פתחא שהם שלא נוטל כל המגופה: אבל מלדה. שמיון דעבדי לה מעוס פתחא ואינו רוצה לפותחה למעלה שלא יפול עפר או פסולת ביין: היינו דקתני ונף יקבנה מלדה. ומגופה קאי ודברי הכל: מחלוקת מן הלד. שהם הוא דקאמר רבי יהודה מעוס למיכרו שהם עשוי לעין יפה ועומד שהם שלא נוטל כל שהוא: מחלוקת במקום שחב ועירובו במקום שחב הוא ומשני רב ושמואל לעולם מרווייהו הכא במגדל של (ס) בין עסקינן ור"מ היא דו' ואעולי מצני ליה לאוקמה הכי ומעיקרא נמי מלי קאמר והכא יכול לאבד ולפתוח את המגדל וליטול את העירוב כי היכי דהכא שרי לאבד החבית וליטול הגרוגרות ואם נאמר הכא שרי מוקי לה בשהם כר' מאיר ונראה להשם לאסור לאבד את המגדל והכא דשרי לאבד את החבית משום דמיירי במוסתקי כדמוקי לה בפ"ק שקה היכ